

ZOO'N GELOOF

DOOR MARY POS

DONKER en dreigend joegen de zware regenwolken over de grauwe, onstuimige rivier naar de eindeloze verten..... Hoog zweepte de wind de wit schuimende golven op en sloeg ze meedoogenloos tegen den zwarten oever te pletter..... Krijschend schoten zwermen groote, witte meeuwen over het sombere water of lieten zich opeens razend snel door de kracht van den Zuidwester storm de lucht in jagen..... Als machtige reuzen verhieven zich aan den anderen oever der rivier de geweldige kranen van de scheepswerf, trotserend den storm en den regen, die onbarmhartig neerpletste en den eenzamen fietsrijder op den zwarten beplasten weg, vlak langs het dreigende water, de oogen haast verblindde..... Met de tanden op elkaar geklemd worstelde hij tegen den storm in, soms staande op de trappers, doch slechts heel langzaam kwam hij vooruit. Hier op de open vlakke, dreigde de wind hem telkens met fiets en al omver te werpen..... Nee, het ging niet langer..... Hij kón niet meer..... Toen stapte hij maar af en liep gebogen verder, de fiets voor zich uit duwend..... Het water droop van zijn jas en z'n hoed en de regen striemde z'n gloeiend gezicht..... Hij hijgde nog van de inspanning en verwenschte het weer en z'n werk, dat hem noodzaakte elken dag een uur ver te fietsen en weer een uur terug ook, want een andere verbinding bestond er niet..... En z'n hart was in grooten opstand tegen God, Die, zooals hij zonder twijfel geloofde, alles bestuurde, doch hem niet anders dan tegenspoed gaf. Want was er wel iemand, die zooveel verdriet en tegenslag in zijn leven had als hij? Met z'n werk precies hetzelfde..... ook daar tegenspoed, anders niet..... Had hij toch maar die prachtige betrekking aangenomen als chef-boekhouder in een eerste rangs-hotel, maar welke betrekking hij geweigerd had, omdat hij van elke drie Zondagen er zeker twee had moeten werken, en dit niet met zijn geweten in overeenstemming had kunnen brengen. En wat was het resultaat geweest? Dat hij na eindeloos solliciteeren ten slotte een betrekking had gekregen op de scheepswerf, waar het eentonige werk hem elken dag zwaarder viel, omdat hij wist tot zooveel moeter en grootscher werk in staat te zijn, en z'n omgeving hem al meer tegenstond, omdat het zware werk een ieder daar scheen te vervuilen en het vloeken tot iets heel vanzelf sprekends was geworden. Wat had hij er al tegen gestreden en wat had het gegeven? Niets, totaal niets..... Misschien haast verergering gebracht en hem bovendien tot het mikpunt van hun spotten gemaakt. Dát was het resultaat geweest van z'n bidden en opkomen voor de eer van zijn God..... O..... als het ook niet om z'n oude moeder was, had hij allang ontslag genomen en ja, wat dan?..... Misschien wel geteeekend voor Indië, wie weet..... Wat kon het leven hem schelen? Was het eigenlijk wel waard geleefd te worden?..... Waarvóór was hij eigenlijk op de wereld gebracht?..... Z'n kakeu klemden op elkaar en z'n handen grepen het natte stuur van zijn fiets vaster beet..... De regen stroomde nog steeds neer en rillend voelde hij het water al z'n kleeren doorweeken.....

Toen stond hij voor de aanlegplaats van het roeiboortje der werf, dat de enkelingen naar den overkant bracht..... De arbeiders, die reeds vroeger begonnen, werden des morgens met een groote pont gehaald en des avonds weer teruggebracht..... Het bootje lag gelukkig reeds klaar, hij behoefde dus niet te wachten..... „Goeie morg Meheer.....” klonk een vrolijke stem hem tegen en vanonder z'n zuidwester zag de oude veerman hem door z'n beregende brilleglazen lachend aan..... Zijn vriendelijk, bruin-rood gezicht met het witte puntbaardje, keek even opgewekt als altijd.....

„Goeie morgen”, zei hij, zonder meer, terwijl hij zwijgend z'n fiets in het bootje tilde.....

„Wel, wel, wat luste we er van hē?” riep de veerman vrolijk, terwijl hij naar de lucht wees en toen naar het water, dat in het bootje stond.....

Hij knikte toestemmend en keek zwijgend naar den ouden man, die nu pal tegen den storm in, de breede rivier over moest roeien..... „Kon ik m'n fiets maar neerleggen, dan kon ik u helpen”, riep hij door het lawaai van wind en golven heen, zijn moeheid vergetend bij het zien van de geweldige inspanning, die het den veerman kostte door de woedende golven vooruit te komen..... „Hoef niet”, riep de oude baas glimlachend terug..... „ik ben niet voor zoo'n kleintje vervaard.....” Hij zei niets meer, om het werk niet zwaarder te maken, doch ging maar op één der kleetsnatte bankjes zitten, met z'n fiets tegen zich aan, om niet in het hevige slingerende bootje om te vallen.....

Eindelijk bereikten ze den anderen oever..... Hoog boven hen verhieven zich nu de machtige kranen in de grauwe lucht en naakt en vaal lagen de kale, roestkleurige rompen der in aanbouw zijnde schepen tegen de helling, den aanblik van het geheel nóg troostelozer makend.....

DE LEEUWARDER VEEMARKT moest uitgebreid en omdat men niet over plaats beschikte, kwam er een verdieping.

„Ziezo, we zijn er meheer..... dat zit er al weer op..... Ziet uwe wel, dat het ging!”

„Ja..... het ging..... maar er staat u nog heel wat te wachten vandaag.....”

„Nou ja, daar kom ik ook wel weer door, hee... ik ben nou kras voor mijn zeventig jare ...”

Even bleef het stil, doch toen barsste de jongen plotseling los, alsof hij zijn verwondering niet langer kón stilsthouden: „Zeg, Steyn, hoe komt het toch, dat u altijd zoo moedig en vrolijk bent?”

„Wel Meheer, omdat ik nooit alleen gaan, elke morg voor ik begin zeg ik: Heere, Uwe moet met me meegaan, want van mijn eigen vermag ik niks..... Eénmaal in al die jare, dat ik hier nou ben, is het me gebeurd, dat ik niet tege de storrem op kon komme..... Ik was hier nog maar pas en het werrek heelemaal nog niet gewend..... Er stond een geweldige storrem en ik kón er niet meer tege op..... Toen werd ik boos op God, want ik wist, dat Die de storrem toch in Zijn hand had..... Maar dat is erg lillijk meheer en het domste wat je doen ken, want je trekt toch altijd an het kortste end..... En toe opeens schiet me die tekst te binne: Die op de wolleke ziet zal niet zaaie en die op de wind ziet zal niet maatie..... en dát brak me boosheid..... Toe heb ik gebede en ik zei: Heere, laat ik nou niet aldoor op die golve en naar die wind kijke, maar leert Uwe me nou maar naar Bove te zien, want Uwe kunt me kracht geve..... En meheer, ik kwam er hoor, en nóit, nóit meer is het me één keer overkomme, dat ik niet tege de storrem op kon roeie, maar ja ziet uwe, God gaat ook met me mee.....”

„O Steyn”, zei de jongen uit den grond van zijn hart, terwijl hij heelemaal vergat, dat de regen nog steeds neerpletste en hem al meer doorweekte: „Wat zou ik graag dat geloof van u willen hebben, wat bent u te benijden.....”

„Ja maar, nou moet uwe niet denke, dat ik zoo best ben”, zei de oude man haastig, „ik ben heelemaal niet best, maar weet uwe wat het is? Vroeger was ik een doode zondaar en nou ben ik door Gods genade een levende zondaar geworden, en dan zie je hoe langer hoe meer je eige boosheid..... En daar heb je dan zoo'n verdriet van meheer, want de wereld let op ons, we leve in een glaze huis en op al het doen en late van Gods kindere geeft de wereld acht.....”

„Ja, maar je hebt nog zoo vaak hun spot ook te verdragen”, zei de jongen gesmoord..... „O Steyn, ik heb zoo'n gruwelijke hekel aan mijn werk hier..... Ik bid God gedurig om ander werk en het lijkt wel niet te mogen..... En toch heb ik zoo'n prachtige betrekking opgegeven: 'k wilde niet op Zondag werken.....”

„Nou meheer, is dat niet heerlijk?” zei de oude man, „dat uwe dat voor God heb magge doen? Dat wordt niet aan ieder mensch vergund, maar ja, God haast zich nooit..... Uwe moet Zijn tijd geduldig afwachte..... Het is bij uwe nou net as toe bij mij..... Ik wou ook dat God de storrem op dee houwe, en as dat niet gebeurt, worre we boos op God..... Maar 't zou niet goed voor ons zijn as we nooit storrem in ons leve hadde.....

De storrem blijft, maar God geeft kracht om tege die storrem op te roeie.....

Dat is nou het verschil..... Maar ik moet nou naar de overkant meheer, want ik zie daar alweer een paar mensche staan wachte....

Toen ging de jongen het groote gebouw binnen, niet meer zoó somber gestemd als daar straks, maar een gebed in het hart om zoo'n geloof te mogen ontvangen.

HET KRUISBESSEN-PLUKKEN is in vollen gang. Een oude plukster die reeds vijf en twintig jaar dit werk doet.

RECHTS: In Zweden is de lente soms zeer liefelijk. Op de foto: een aantal Zweedsche meisjes uit Dalekarliën in den seringentuin.

